

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.334 van 25 november 2014
in de zaak A. 206.346/X-15.200.**

In zake : 1. Luc WYERS
 2. Lutgardis CORSTJENS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Peter Flamey en Gregory Verhelst
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Jan Van Rijswijcklaan 16
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. de GEMEENTE BOCHOLT
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Cies Gysen
 kantoor houdend te 2800 Mechelen
 Antwerpsesteenweg 16-18
 bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de PROVINCIE LIMBURG

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 17 september 2012, strekt tot de
nietigverklaring van:
 - het besluit van de gemeenteraad van de gemeente Bocholt van 22 december
2011 houdende definitieve vaststelling van het gemeentelijk ruimtelijk
uitvoeringsplan “KMO – Kanaal”, en
 - het besluit van de deputatie van de provincieraad van Limburg van 7 juni 2012
houdende goedkeuring van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan
“KMO – Kanaal” van de gemeente Bocholt.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoekende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 oktober 2014.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sofie Aerts, die *loco* advocaten Peter Flamey en Gregory Verhelst verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Jonas De Wit, die *loco* advocaat Cies Gysen verschijnt voor de eerste verwerende partij, en afdelingschef Tom Roosen, die verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. In het kader van haar voornemen om een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (hierna: gemeentelijk RUP) “KMO Noord” op te stellen, raadpleegt de gemeente Bocholt op 16 juni 2010 de betrokken instanties met betrekking tot de mogelijke aanzienlijke milieueffecten die dergelijk RUP met zich mee kan brengen.

In de bijgevoegde nota “Screening plan-Mer-plicht” (hierna: screeningsnota) stelt de initiatiefnemer onder punt 4 “Bepalen van de plan-MER-plicht” het volgende:

“Het RUP ‘KMO Noord Bocholt’ heeft geen betrekking op een project vermeld in bijlage I of II van het besluit van de Vlaamse regering van 10 december 2004. Dit betekent dat het RUP niet van rechtswege plan-MER-plichtig is. Hier dient dan ook een screeningsprocedure doorlopen te worden teneinde een conclusie te kunnen maken omtrent eventuele plan-MER-plicht. In volgende paragrafen wordt het screeningsonderzoek, ook wel het onderzoek naar het voorkomen van aanzienlijke milieueffecten als gevolg van het plan, gevoerd. Het plangebied grenst aan een Habitatrichtlijngebied. Een ‘Voortoets Passende Beoordeling’ is mee opgenomen in de screeningsnota. Hieruit blijkt dat er geen aanzienlijke effecten te verwachten zijn op dit gebied.”

4. Op 5 november 2010 concludeert de dienst Mer dat het voorgenomen plan geen aanleiding geeft tot aanzienlijke milieugevolgen en dat de opmaak van een plan-MER niet nodig is.

5. Op 1 april 2011 wordt de plenaire vergadering gehouden betreffende het voorontwerp van gemeentelijk RUP “KMO – Kanaal”.

6. Op 21 april 2011 stelt de gemeenteraad van de gemeente Bocholt het ontwerp van gemeentelijk RUP “KMO – Kanaal” voorlopig vast. Er wordt tevens een onteigeningsplan opgemaakt.

Het plangebied, dat gelegen is ten noorden van de kern van Bocholt, beslaat een oppervlakte van ongeveer 43 ha en wordt begrensd door de

Zuid-Willemsvaart in het zuiden en de N76 in het noorden. Volgens het bij koninklijk besluit van 22 maart 1978 vastgestelde gewestplan Neerpelt – Bree is het plangebied grotendeels bestemd tot zone voor ambachtelijke bedrijven en kleine en middelgrote ondernemingen (29 ha) en agrarisch gebied (11 ha).

In de toelichtingsnota bij het ontwerp van het gemeentelijk RUP wordt onder punt 1 “Probleemstelling” onder meer het volgende gesteld met betrekking tot het planopzet:

“Door een aantal concrete aanvragen van bedrijfsleiders van plaatselijke kleine en middelgrote ondernemingen om een plek te reserveren voor hun bedrijf op het toekomstige bedrijventerrein ‘KMO-Kanaal’, blijkt er toch nood te zijn aan de ontwikkeling van een bijkomende oppervlakte voor lokale bedrijven in de gemeente. Tevens drong de Vlaamse overheid erop aan om de resterende zonevreemde bedrijven ruimte te geven om zich te herlocaliseren. Daar het gebied op het gewestplan ingekleurd staat als zone voor kleine en middelgrote ondernemingen kunnen bedrijven zich in principe op eigen initiatief vestigen op deze locatie maar uit recente aanvragen blijkt het gebrek aan een nadere ordening van het gebied de gestructureerde ontwikkeling van het gebied te hinderen. Momenteel is er een concrete vraag van 24 bedrijven om zich op de KMO-zone te vestigen [...]. Vermits er geen totale visie is worden er momenteel geen bouwvergunningen afgeleverd. Daarnaast zijn de onbebouwde percelen binnen de KMO-zone in eigendom van een aantal eigenaars die ofwel hun gronden niet wensen te verkopen ofwel hun gronden tegen woekerprijzen aanbieden waardoor het verwerven van gronden voor bedrijvigheid niet mogelijk is.

[...]

Daar Bocholt een typische landbouwgemeente is wenst het gemeentebestuur een zone voor para-agrarische bedrijven uit te bouwen. Dit om de moeilijkheden die een aantal landbouwbedrijven ondervinden bij het bekomen van hun bouwvergunningen voor grotere landbouwloodsen en om de landbouw binnen de gemeente alle ontwikkelingskansen te geven. Het gemeentebestuur wenst in functie van haar sterk landbouw gerelateerde bedrijfsactiviteiten in de directe omgeving aansluitend aan de KMO-zone en binnen agrarisch gebied een zone voor para-agrarische bedrijvigheid uit te bouwen voor de localisatie van een aantal grotere landbouwbedrijven in de (para)-agrarische sector die ingevolge van de herbevestiging van het agrarisch gebied in de open ruimte zeer moeilijk vergund worden.

De opmaak van het RUP heeft tot doel om de essentie van de inrichtingsschets [...] nader uit te werken op basis van de concrete aantoonbare behoefte en deze visie vast te leggen binnen een juridisch kader, de verdere ontwikkelingen in de zone te kaderen in een algemene visie voor het gebied en om de vrijgegeven ruimte voor KMO maximaal te ontwikkelen ifv de concrete vragen van de lokale bedrijfsleiders. [...]

Bij de ganse ontwikkeling van het bedrijventerrein binnen het gewestplan dient er tevens voldoende aandacht te gaan naar de bestaande woningen binnen landelijk woongebied, KMO-gebied en agrarisch gebied. De verspreide bebouwing moet als een duidelijke structuur binnen het juridisch kader een versterkte binding krijgen met het centrum van Bocholt en de conflicten die er momenteel bestaan tussen KMO en landelijk wonen dienen binnen het RUP weggewerkt te worden.”

Wat de ontwikkeling van het lokaal bedrijventerrein betreft, voorziet het ontwerp van gemeentelijk RUP in een aansnijding in twee fasen.

7. De eerste verzoekende partij is eigenaar van enkele onbebouwde, beboste percelen, gelegen tussen de Oudeweg en Hamonterweg te Bocholt, kadastraal bekend sectie A, nrs. 980/e, 982/c en 988/d. Deze percelen zijn volgens het gewestplan Neerpelt – Bree gelegen in een zone voor ambachtelijke bedrijven en kleine en middelgrote ondernemingen. Volgens het ontwerp van gemeentelijk RUP komen deze gronden te liggen in de zone “lokaal bedrijvenpark”. Volgens het voorlopig vastgestelde onteigeningsplan zouden de gronden van de eerste verzoekende partij onteigend moeten worden. Het betreft de loten 63, 62 en 61 in het onteigeningsplan bij het ontwerp van gemeentelijk RUP. De eerste verzoekende partij wenst deze percelen zelf te ontwikkelen in functie van het bedrijventerrein.

De verzoekende partijen zijn samen eigenaar van een aantal percelen, gelegen ten noorden van de Hamonterweg, die volgens het gewestplan Neerpelt – Bree gelegen zijn in agrarisch gebied. De verzoekende partijen wonen zelf aan de Hamonterweg 6, op een perceel kadastraal bekend sectie A, nr. 1008/g. Volgens het ontwerp van gemeentelijk RUP worden deze percelen bestemd tot “para-agrarisch bedrijventerrein”. Het onteigeningsplan bij het ontwerp van gemeentelijk RUP voorziet in een gedeeltelijke onteigening van perceel nr. 1008/g (lot 7).

8. Er wordt een openbaar onderzoek georganiseerd van 2 mei 2011 tot en met 4 juli 2011. De verzoekende partijen dienen op 7 juli 2011 een bezwaarschrift in per fax.

9. Tijdens de zitting van 8 augustus 2011 behandelt de gemeentelijke commissie voor ruimtelijke ordening (hierna: Gecoro) de adviezen en bezwaren. Het bezwaar van de verzoekende partijen wordt niet behandeld omdat het buiten termijn werd ingediend.

Op 14 november 2011 brengt de Gecoro een gunstig advies uit voor het grafisch plan en het onteigeningsplan van het ontwerp van gemeentelijk RUP.

10. Bij het eerste bestreden besluit van 22 december 2011 stelt de gemeenteraad van de gemeente Bocholt het gemeentelijk RUP “KMO - Kanaal”, bestaande uit een grafisch plan, een onteigeningsplan, een planbaten- en planschadeplan, een bundel met de milieuscreening, een bundel met de toelichtingsnota en de stedenbouwkundige voorschriften, definitief vast.

Het grafisch plan wordt gewijzigd ten opzichte van het voorlopig vastgestelde plan.

De percelen van de eerste verzoekende partij, gelegen tussen de Oudeweg en Hamonterweg, komen te liggen in de zone “Lokaal bedrijventerrein” (artikel 2.3). Deze percelen zijn op het definitieve onteigeningsplan niet meer aangeduid als te onteigenen loten.

De percelen van de verzoekende partijen ten noorden van de Hamonterweg worden bestemd tot “Para-agrarisch bedrijventerrein” (artikel 2.8). en deels tot “Bufferzone ifv para-agrarische bedrijvigheid” (artikel 2.9) en zone voor “Industriële ontsluiting” (artikel 2.11). Delen van sommige onbebouwde percelen in eigendom van de verzoekende partijen worden in functie van de realisatie van de bufferzone en van de ontsluiting opgenomen als te onteigenen loten 4, 5, 6, 10 en 11. Het betreft de percelen kadastraal bekend als nr. 1022/e, 1011/d, 1011/k, 1006/v en 1006/x.

Het perceel nr. 1008/g, met de woning van de verzoekende partijen, wordt eveneens bestemd tot “Para-agrarisch bedrijventerrein” en krijgt gedeeltelijk de aanduiding “Bebouwing met bijzondere voorschriften”. Dit perceel is niet meer opgenomen in het definitieve onteigeningsplan.

De stedenbouwkundige voorschriften van artikel 2.8 “Para-agrarisch bedrijventerrein” stellen het volgende met betrekking tot de bestemming van deze zone:

“Para-agra[r]ische bedrijvigheid en bedrijfsactiviteiten die landbouwgerelateerd zijn worden toegelaten (oa. glastuinbouw, tuinbouwbedrijf stallen en onderhoud van landbouwvoertuigen, verwerken, verhandelen van landbouwproducten, intensieve veeteelt, overslagbedrijf van landbouwproducten,...)

Nevenbestemming: Conciërgewoning, parkeren, lossen en laden, verkoop van producten voor landbouwbedrijven, etc...

Landbouwgerelateerde vrije beroepen (oa. Veeartsenpraktijk, studie bureau's gespecialiseerd in land- en tuinbouw,...).

Seveso-inrichtingen worden niet toegelaten.

Bebouwing met bijzondere voorschriften in overdruk

Naast landbouwgerelateerde bedrijvigheid wordt tevens wonen toegelaten in hoofdbestemming en worden vrije en niet verkeersgenererende beroepen toegelaten voor zover deze verenigbaar zijn met de aanwezige woonfunctie en niet verkeersgenererend zijn.

Bij sloop van het bouwvolume wordt de zone volledig geïntegreerd binnen het para-agrarisch bedrijventerrein. De woonbestemming wordt gerelateerd aan de para-agrarische bedrijvigheid.”

11. Bij het tweede bestreden besluit van 7 juni 2012 keurt de deputatie het gemeentelijk RUP “KMO – Kanaal” van de gemeente Bocholt goed.

Dit besluit wordt bij uittreksel gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 18 juli 2012.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

12. De eerste verwerende partij werpt in haar memorie van antwoord enkele excepties van onontvankelijkheid op. Vooreerst doet ze gelden dat de verzoekende partijen niet over het vereiste belang beschikken aangezien ze geen gebruik hebben gemaakt van de mogelijkheid om bezwaar in te dienen tijdens het openbaar onderzoek. Vervolgens merkt de eerste verwerende partij op dat de verzoekende partijen geen eigendomsaktes voorleggen waaruit de effectieve eigendom van de percelen nrs. 980/e, 982/c, 988/d en 1008/g zou kunnen blijken. Slechts als eigenaar van percelen gelegen binnen het plan, kunnen de verzoekende partijen over een voldoende belang beschikken. Ten slotte stelt de eerste verwerende partij dat de verzoekende partijen niet concreet toelichten in welke zin de herbestemming van de percelen hen een bepaald nadeel toebrengt. Volgens de eerste verwerende partij ondergaan de betrokken percelen geen waardevermindering ingevolge de herbestemming. Een eventuele vernietiging verschaft de verzoekende partijen geen voordeel.

13. In de memorie van wederantwoord stellen de verzoekende partijen onder meer dat zij wel degelijk een bezwaarschrift hebben opgesteld, maar dat dit door overmacht enkele dagen te laat werd ingediend. Ze voeren overigens in het vijfde middel aan dat de verwerende partijen, door geen rekening te houden met dit geval van overmacht en door het bezwaarschrift niet te ontmoeten, de beginselen van behoorlijk bestuur hebben geschonden. Verder blijkt reeds uit het onteigeningsplan bij het bestreden gemeentelijk RUP dat de verzoekende partijen wel degelijk eigenaar zijn van enkele percelen binnen het plangebied. De verzoekende partijen brengen daarnaast een getuigschrift van woonst bij betreffende de Hamonterweg 6. De hoedanigheid van eigenaar alleen al verschaft hen het vereiste belang bij het beroep. Bovendien hebben ze reeds in hun verzoekschrift aangevoerd dat de herbestemming van de percelen naar paragrarische bedrijvenzone hun rustig woongenot ernstig zal verstoren. Tevens kan niet worden voorbijgegaan aan de waardevermindering van de woning van de

verzoekende partijen ingevolge de nieuwe stedenbouwkundige voorschriften die enerzijds voorzien in het omvormen van twee wooneenheden naar een ééngezinswoning met mogelijkheid tot zorgwoning en anderzijds wordt de desbetreffende zone ingevolge sloop volledig gerelateerd aan de para-agrarische bedrijvigheid.

14. De eerste verwerende partij stelt in haar laatste memorie nog dat de passage uit het verzoekschrift, waarin “met een zinswending terloops naar het rustig woongenot wordt verwezen” niet als een voldoende toelichting van het belang van de verzoekende partijen kan worden aangemerkt. Bovendien is deze verwijzing naar het rustige woongenot niet terug te vinden onder de afdeling van het verzoekschrift die wordt gewijd aan het belang van de verzoekende partijen. In het verzoekschrift wordt voorts meermaals opgeworpen dat de verzoekende partijen “vanuit hun dominante eigendomspositie” zelf hun percelen wensen te realiseren. Volgens de eerste verwerende partij is het dan ook duidelijk “dat het rustig woongenot voor [de verzoekende partijen] niet danig van belang is, aangezien zij de verkoop van hun percelen op het oog hebben”. De eerste verwerende partij is de mening toegedaan dat de herbestemming van de percelen een financieel voordeel inhoudt voor de verzoekende partijen, aangezien de waarde van de gronden door de herbestemming zal stijgen en de dominante eigendomspositie van de verzoekende partijen enkel zal versterken. Ten slotte merkt de eerste verwerende partij nog op dat het onteigeningsplan geen uitvoerbare administratieve rechtshandeling is en enkel kan worden gerealiseerd mits er een onteigeningsmachtiging is. Het beroep is volgens de eerste verwerende partij dan ook niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de definitieve vaststelling van het onteigeningsplan. De “heden bestreden besluiten” voorzien volgens de eerste verwerende partij dan ook enkel in een waardevermeerdering van de gronden van de verzoekende partijen, wat niet kan worden betwist.

Beoordeling

15. Uit de respectieve onteigeningsplannen bij het voorlopig en definitief vastgestelde gemeentelijk RUP blijkt genoegzaam dat de verzoekende partijen eigenaar zijn van de door hen aangeduide percelen binnen het plangebied. Aangezien de eerste verwerende partij zelf toegang heeft tot de desbetreffende bronnen, kan overigens van haar worden verwacht dat zij de waarachtigheid van de hoedanigheid van eigenaar van de verzoekende partijen met meer concrete gegevens betwist dan de loutere stelling dat die hoedanigheid door de verzoekende partijen niet wordt aangetoond.

Het bestreden gemeentelijk RUP wijzigt de rechtstoestand van de eigendom van de verzoekende partijen, die hierdoor alleen al in beginsel doen blijken van het rechtens vereiste belang. Van het voornoemde beginsel kan op grond van wat de eerste verwerende partij aanvoert, niet worden afgeweken. Het komt niet aan de eerste verwerende partij toe om in de plaats van de verzoekende partijen te oordelen of het bestreden gemeentelijk RUP voor hen al dan niet nadelig is. Voorts hangt het belang bij het beroep niet af van het al dan niet (tijdig) indienen van een bezwaarschrift tijdens het openbaar onderzoek.

De verzoekende partijen hebben belang bij het aanvechten van het gemeentelijk RUP, met inbegrip van het daarmee verbonden onteigeningsplan.

De excepties worden verworpen.

V. Onderzoek van het eerste en derde onderdeel van het eerste middel

Standpunt van de partijen

16. De verzoekende partijen leiden een eerste middel af “uit de schending van artikel 3.2 en 3.3 van de Richtlijn 2001/42/EG van 27 juni 2001 betreffende de beoordeling van de gevolgen voor het milieu van bepaalde

plannen en programma's [...], uit de schending van artikel 4.2.1, 4.2.3, 4.2.8, 4.2.9 en 4.2.10 DABM en bijlage I DABM, uit de schending van artikel 4.3.2 DABM en bijlage II bij het DABM, uit de schending van artikel 2, eerste lid en artikel 4 en bijlage III van Richtlijn 85/337/EEG van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten [...] en genomen uit de onwettigheid van het besluit van de Vlaamse regering van 10 december 2004 houdende vaststelling van de categorieën van projecten onderworpen aan milieueffectrapportage (o.a. punt 10. a) van bijlage II bij dit besluit) en met toepassing van artikel 159 Grondwet, uit de schending van artikel 36ter Natuurbehoudsdecreet en uit de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel”.

In een eerste onderdeel van het middel zetten de verzoekende partijen uiteen dat de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen geschonden zijn doordat het bestreden gemeentelijk RUP voorziet in de ontwikkeling en herbestemming van ongeveer 29 ha lokaal bedrijventerrein en bijkomend ongeveer 7,5 ha zogenaamd “para-agrarisch bedrijventerrein” zonder dat er voorafgaandelijk een plan-MER werd opgesteld. De verzoekende partijen voeren aan dat het bestreden plan, in tegenstelling tot wat in de screeningsnota wordt gesteld, wel degelijk plan-MER-plichtig is omdat het een plan betreft dat het kader vormt voor een project opgesomd in bijlage II van de richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 ‘betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten’ (hierna: project-MER-richtlijn), meer bepaald punt 10, a) industrieterreinontwikkeling, en niet is aangetoond dat het een plan betreft dat het gebruik regelt van een klein gebied op lokaal niveau noch een kleine wijziging inhoudt. Volgens de verzoekende partijen zijn de initiatiefnemer en de dienst Mer ervan uitgegaan dat het voorziene industrieterrein de drempel van 50 ha uit het besluit van de Vlaamse regering van 10 december 2004 ‘houdende vaststelling van de categorieën van projecten onderworpen aan milieueffectrapportage’ (hierna: project-MER-besluit) niet overschrijdt, om te besluiten dat het plan niet MER-plichtig is. Deze visie is echter volstrekt achterhaald door de recente evoluties op

het vlak van de project- en plan-MER-plicht en meer in het bijzonder door het arrest van het Hof van Justitie van 24 maart 2011. Voorts stellen de verzoekende partijen dat de uitzonderingsgrond uit artikel 3.3 van de richtlijn 2001/42/EG van het Europees Parlement en de Raad van 27 juni 2001 ‘betreffende de beoordeling van de gevolgen voor het milieu van bepaalde plannen en programma’s’ (hierna: SEA-richtlijn) en artikel 4.2.3, § 2, van het decreet van 5 april 1995 ‘houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid’ (hierna: DABM) *in casu* niet aan de orde is aangezien helemaal niet concreet werd onderzocht of het plan betrekking heeft op een klein gebied van lokaal niveau of enkel een kleine wijziging inhoudt.

Een derde onderdeel van het middel heeft betrekking op de beslissing van de dienst Mer van 5 november 2010. De verzoekende partijen voeren aan dat deze beslissing onwettig is en op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing moet worden gelaten aangezien daarin ten onrechte gesteld wordt dat de opmaak van een plan-MER niet nodig is.

17. De eerste verwerende partij stelt vooreerst dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij het middel, omdat zij nagelaten hebben de desbetreffende argumenten met betrekking tot de plan-MER-plicht op te werpen tijdens het openbaar onderzoek. In het door de verzoekende partijen laattijdig ingediende bezwaarschrift wordt hierover niets gezegd.

Ten gronde stelt de eerste verwerende partij dat de verzoekende partijen ten onrechte menen dat het bestreden gemeentelijk RUP niet als van rechtswege MER-plichtig werd beoordeeld omdat de totale oppervlakte van het plangebied 43 ha is en bijgevolg onder de drempelwaarde van 50 ha voorzien in punt 10, a), van bijlage II bij het project-MER-besluit zou vallen. Dit wordt noch in de screeningsnota, noch in het besluit van de dienst Mer expliciet overwogen.

Volgens de eerste verwerende partij voorziet het bestreden gemeentelijk RUP in hoofdzaak in een juridisch kader voor de ontwikkeling van de bestaande zone voor ambachtelijke bedrijven en kleine en middelgrote ondernemingen (ongeveer 29 ha) overeenkomstig het gewestplan Neerpelt –

Bree. Deze zone wordt grotendeels herbestemd naar zone voor lokaal bedrijventerrein en watergebonden bedrijventerrein. De totale oppervlakte van nieuwe industrieterreinontwikkeling is in feite zeer beperkt. Een gedeelte van de bestaande zone wordt zelfs herbestemd naar recreatiegebied, ontsluiting of bufferzone. Het gemeentelijk RUP voorziet aldus niet in een bijkomend industrieterrein. Wel werd het agrarisch gebied herbestemd tot “para-agrarisch bedrijventerrein” (6,5 ha). Dit betreft geen industrieterrein bestemd voor industrieterreinontwikkeling in de zin van punt 10, a), van bijlage II bij het project-MER-besluit. De herbestemming van agrarisch gebied tot para-agrarisch bedrijventerrein kan aldus niet meetellen voor het bepalen of het RUP onderworpen dient te worden aan een milieueffectrapportage. De eerste verwerende partij stelt dat er een concrete toetsing werd doorgevoerd, waarbij het RUP niet op basis van kwantitatieve drempels van bijlage II van het project-MER-besluit werd beoordeeld.

De eerste verwerende partij merkt voorts op dat de bevoegdheid van de Raad van State ter zake beperkt is tot het nagaan of de dienst Mer op grond van juiste feitelijke gegevens te dezen in redelijkheid heeft kunnen beslissen dat “het voorgenomen plan geen aanleiding geeft tot aanzienlijke milieugevolgen en dat de opmaak van een plan-MER niet nodig is”. Mogelijke aanzienlijke milieueffecten worden niet voldoende geconcretiseerd door de verzoekende partijen.

Subsidiair wordt erop gewezen dat het Hof van Justitie in zijn arrest van 24 maart 2011 slechts de kwantitatieve drempels die in bijlage II van het project-MER-besluit werden gehanteerd als problematisch heeft aangemerkt. Met het basisuitgangspunt van de Vlaamse regels inzake milieueffectrapportage was niets mis. Artikel 4.3.2 DABM kan dan ook worden gehandhaafd. Projecten mogen evenwel niet enkel op basis van het criterium van de omvang van het project worden beoordeeld. De eerste verwerende partij verwijst eveneens naar de omzendbrief LNE 2011/1 van 22 juli 2011 die tengevolge van het voornoemde arrest voorziet in een stappenplan om te bepalen of een project binnen het toepassingsgebied van de omzendbrief valt en er derhalve met de

screeningsverplichting uit de project-MER-richtlijn moet worden rekening gehouden. Voor projecten die heden onder bijlage II van de project-MER-richtlijn vallen maar die niet boven de drempelwaarden uit bijlage II bij het project-MER-besluit uitkomen, dient bijkomend gescreend te worden of er al dan niet sprake kan zijn van aanzienlijke milieueffecten. Indien men zou aannemen dat het bestreden plan een kader vormt voor de toekenning van een vergunning voor een dergelijk project, moet worden vastgesteld dat het RUP wel degelijk bijkomend werd gescreend op de aanwezigheid van al dan niet aanzienlijke milieueffecten. De dienst Mer kon in alle redelijkheid beslissen dat er geen plan-MER diende te worden opgemaakt.

18. De tweede verwerende partij verwijst ter weerlegging van het middel, in al zijn onderdelen, hoofdzakelijk naar het door de eerste verwerende partij gevoerde onderzoek naar de milieueffecten, zoals dit zijn neerslag vindt in de screeningsnota en het hierop volgende besluit van 5 november 2010 van de dienst Mer én naar de toelichtingsnota bij het gemeentelijk RUP, zoals vertaald in de stedenbouwkundige voorschriften. Uit deze stukken blijkt dat de bewering van een onzorgvuldig onderzoek niet opgaat. Er moest geen plan-MER worden opgesteld, zoals ook de dienst Mer heeft overwogen. Bij het onderzoek naar de intrinsieke degelijkheid van het screeningsdossier kan de Raad van State zich niet in de plaats stellen van de dienst Mer. De Raad kan enkel nagaan of de dienst Mer wettig tot zijn beslissing is gekomen. De verzoekende partijen tonen niet aan dat het besluit van de dienst Mer feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn.

Specifiek met betrekking tot het eerste onderdeel van het middel rijst de vraag of, mocht het project-MER-besluit al buiten toepassing worden gelaten wegens strijdigheid met de SEA-richtlijn, het gemeentelijk RUP geen “kleine wijziging” inhoudt ten opzichte van het bestaande plan in de zin van artikel 3.3 SEA-richtlijn en artikel 4.2.3, § 3, DABM. Het plangebied met een oppervlakte van 40 ha was voorheen voor bijna drie vierde van de oppervlakte op grond van het gewestplan bestemd tot zone voor ambachtelijke bedrijven en kleine en middelgrote ondernemingen. Voor het overige was het plangebied grotendeels bestemd als agrarisch gebied. Het bestreden plan herbestemt in grote

lijnen de vroegere zone voor ambachtelijke bedrijven en kleine en middelgrote ondernemingen tot enkele onderscheiden soorten bedrijventerreinen met buffering, terwijl het agrarisch gebied tot “para-agrarisch bedrijventerrein” wordt herbestemd.

19. In hun memorie van wederantwoord stellen de verzoekende partijen vooreerst dat geen enkele wettelijke of reglementaire bepaling verhindert dat zij in hun beroep tot nietigverklaring bij de Raad middelen inroepen die zij in hun bezwaarschrift niet hebben geformuleerd. Zij hebben wel degelijk belang bij de aangevoerde middelen.

De bewering dat het gemeentelijk RUP in hoofdzaak het kader vormt voor de ontwikkeling van de bestaande zone voor ambachtelijke bedrijven en KMO's volgens het gewestplan, en de totale oppervlakte van nieuwe industrieterreinontwikkeling in feite zeer beperkt zou zijn, doet geen afbreuk aan de verplichting om een plan-MER op te stellen. De omvang van nieuwe industrieterreinontwikkeling is niet determinerend. Bovendien is de zone voor ambachtelijke bedrijven en KMO's voor het overgrote deel nog niet ontwikkeld en bestaat deze zone op heden hoofdzakelijk uit weiland, akkers en bos. Middels het bestreden plan zal dit gebied kunnen worden ontwikkeld. De eerste verwerende partij geeft overigens zelf toe dat de bestemming volgens het gewestplan niet kon gerealiseerd worden zonder nadere ordening in een gemeentelijk RUP. De inkleuring op het gewestplan als zone voor ambachtelijke bedrijven en KMO's neemt dan ook niet weg dat het thans bestreden plan wel degelijk het kader vormt voor de afgifte van vergunningen voor “industrieterreinontwikkeling” in de zin van punt 10, a), van bijlage II bij het project-MER-besluit.

Ook het para-agrarisch bedrijventerrein kan gelet op de toepasselijke voorschriften van artikel 2.9 niet anders beschouwd worden dan als “industrieterreinontwikkeling” in de zin van artikel 10, a), van bijlage II bij het project-MER-besluit. De voormelde voorschriften maken bedrijfsactiviteiten

mogelijk die volgens de gangbare rechtspraak van de Raad van State niet beschouwd kunnen worden als agrarisch of para-agrarisch.

Aangezien er *in casu* dus van rechtswege een verplichting bestaat om een plan-MER op te stellen, bestaat er geen aanleiding om alsnog eerst een screening op planniveau door te voeren, en kan er dus middels een screening door de dienst Mer niet tot de conclusie worden gekomen dat er geen plan-MER moest worden opgesteld, zoals de eerste verwerende partij “subsidiair” voorhoudt. Zelfs indien de Raad van State zou oordelen dat het plan niet plan-MER-plichtig zou zijn en men kon volstaan met een loutere screening, dan dient vastgesteld te worden dat er niet is voldaan aan de voorwaarden van de omzendbrief LNE 2011/1 van 22 juli 2011. Er is immers geen motivering voorhanden waaruit afdoende blijkt dat het plan gescreend is middels een toetsing aan de relevante criteria van bijlage II.

Ten slotte stellen de verzoekende partijen nog dat niet beweerd kan worden dat het om een klein gebied gaat. Een plan voor een industrieterrein van ongeveer 40 ha zal in het merendeel van de gevallen niet beschouwd kunnen worden als een plan dat betrekking heeft op een klein gebied op lokaal niveau.

20. In haar laatste memorie verwijst de eerste verwerende partij bijkomend nog naar de memorie van antwoord van de tweede verwerende partij, waarin volgens haar terecht wordt opgeworpen dat de doorgevoerde MER-screening niet automatisch doet besluiten dat de dienst Mer het plan heeft aangezien als zijnde een plan dat geen kader vormt voor de toekenning van vergunningen voor projecten onder bijlage I en II bij het project-MER-besluit en bijgevolg heeft getoetst aan het onwettige punt 10, a), van bijlage II. De doorgevoerde MER-screening kan volgens de eerste verwerende partij “eveneens en even waarschijnlijk” aangemerkt worden als een screening op grond van artikel 4.2.3, § 3, DABM, wat doet besluiten dat de dienst Mer het plan heeft aangezien als een plan dat het gebruik bepaalt van een klein gebied op lokaal niveau of dat een kleine wijziging inhoudt. Volgens de eerste verwerende partij gaat het niet op om de bestreden beslissingen te vernietigen omdat er niet

uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 4.2.3, § 3, DABM terwijl er wel effectief een screening werd doorgevoerd. Bij de keuze tussen twee mogelijke interpretaties van een bestreden beslissing dient voor de rechtszekerheid te worden gekozen en dient bijgevolg die interpretatie te worden gevolgd die tot het behoud van de bestreden beslissing in de rechtsorde zal leiden. Volgens de eerste verwerende partij kan uit het gegeven dat de screeningsnota stelt dat het plan geen betrekking heeft op een project vermeld in bijlage I of II bij het project-MER-besluit, niet zonder meer worden afgeleid dat de dienst Mer zijn beslissing heeft gesteund op artikel 4.2.3, § 2, DABM en aldus niet op 4.2.3, § 3, DABM. De beslissing van de dienst Mer is volgens de eerste verwerende partij dan ook niet “behept met een danige ondubbelzinnig en duidelijke onwettigheid dat de bestreden beslissing[en] in [hun] geheel om deze reden zou[den] dienen te worden vernietigd”. Er werd immers een screening in de zin van artikel 4.2.3, § 3, DABM doorgevoerd, aangezien het plan een gebruik bepaalt van een klein gebied op lokaal niveau of een kleine wijziging inhoudt. Aangezien het plan in feite grotendeels een bevestiging van de bestaande bestemmingen inhoudt, kan het tegendeel ook niet worden beweerd.

Voorts haalt de eerste verwerende partij nog aan dat de infrastructuur van het terrein reeds grotendeels vastligt en middels het bestreden plan nauwelijks wordt gewijzigd. De bestaande wegen worden behouden en het terrein kon ook vóór de vaststelling van het gemeentelijk RUP voor het grootste gedeelte voor dezelfde doelstellingen, met name industrie en para-agrarische activiteiten, worden ontwikkeld. Het bestreden plan kan dan ook niet als “industrieontwikkeling” worden aangemerkt.

Tevens herhaalt de eerste verwerende partij dat para-agrarische bedrijvigheid niet automatisch gelijk te stellen is met industriële bedrijvigheid en dus niet noodzakelijk onder de noemer “industrieterreinontwikkeling” valt. In “uiterst subsidiaire orde” verzoekt de eerste verwerende partij het gedeelte van het gemeentelijk RUP, bestemd tot para-agrarisch bedrijventerrein, en de hiervoor dienstige voorzieningen in het rechtsverkeer te laten en bijgevolg niet te vernietigen.

21. De tweede verwerende partij verwijst in haar laatste memorie naar hetgeen reeds werd uiteengezet in haar memorie van antwoord.

22. De verzoekende partijen stellen in hun laatste memorie onder meer nog dat de bestemmingen bedrijventerrein en para-agrarisch bedrijventerrein zodanig met elkaar verbonden zijn dat er niet ingegaan kan worden op het verzoek tot partiële vernietiging van de eerste verwerende partij zonder afbreuk te doen aan de globale economie van het plan.

Beoordeling

23. Het feit dat de plan-MER-problematiek niet is opgeworpen tijdens het openbaar onderzoek, doet geen afbreuk aan de mogelijkheid die de verzoekende partijen hebben om thans deze aangevoerde onwettigheid als middel voor de Raad van State op te werpen. De verzoekende partijen beschikken over een belang bij dit middel.

De exceptie wordt verworpen.

24. Artikel 3.2 SEA-richtlijn bepaalt:

“Onverminderd lid 3, wordt een milieubeoordeling gemaakt van alle plannen en programma’s

a) die voorbereid worden met betrekking tot landbouw, bosbouw, visserij, energie, industrie, vervoer, afvalstoffenbeheer, waterbeheer, telecommunicatie, toerisme en ruimtelijke ordening of grondgebruik en die het kader vormen voor de toekenning van toekomstige vergunningen voor de in bijlagen I en II bij Richtlijn 85/337/EEG genoemde projecten, of

b) waarvoor, gelet op het mogelijk effect op gebieden, een beoordeling vereist is uit hoofde van de artikelen 6 of 7 van Richtlijn 92/43/EEG.”

Artikel 3.3 SEA-richtlijn bepaalt:

“Voor in lid 2 bedoelde plannen en programma’s die het gebruik bepalen van kleine gebieden op lokaal niveau en voor kleine wijzigingen van in lid 2 bedoelde plannen en programma’s is een milieubeoordeling alleen dan verplicht wanneer de lidstaten bepalen dat zij aanzienlijke milieueffecten kunnen hebben.”

25. Het decreet van 18 december 2002 ‘tot aanvulling van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel betreffende de milieueffect- en veiligheidsrapportage’ heeft de SEA-richtlijn omgezet voor wat betreft het Vlaamse Gewest. Het decreet van 27 april 2007 ‘houdende wijziging van titel IV van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid en van artikel 36ter van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu’ heeft wijzigingen aangebracht in deze decretale omzettingbepalingen.

26. Artikel 4.2.3 DABM luidde ten tijde van de bestreden besluiten als volgt:

§ 1. Het plan of programma, dat overeenkomstig artikel 4.2.1, onder het toepassingsgebied van dit hoofdstuk valt, wordt, alvorens het kan worden goedgekeurd, aan een milieu-effectrapportage onderworpen in de gevallen bepaald in dit hoofdstuk.

§ 2. Voor een plan of programma, dat overeenkomstig artikel 4.2.1, eerste lid, onder het toepassingsgebied van dit hoofdstuk valt, en dat niet het gebruik bepaalt van een klein gebied op lokaal niveau, noch een kleine wijziging inhoudt, moet een plan-MER worden opgemaakt, wanneer :

1° het plan of programma betrekking heeft op landbouw, bosbouw, visserij, energie, industrie, vervoer, afvalstoffenbeheer, waterbeheer, telecommunicatie, toerisme, ruimtelijke ordening of grondgebruik, en het kader vormt voor de toekenning van een vergunning voor een project opgesomd in bijlagen I en II van het besluit van de Vlaamse Regering van 10 december 2004 houdende vaststelling van categorieën van projecten onderworpen aan milieu-effectrapportage;

2° voor een ander plan of programma dan deze vermeld onder 1°, de initiatiefnemer aan de hand van de criteria die worden omschreven in bijlage I, die bij dit decreet is gevoegd, niet aantoont dat dit plan of programma geen aanzienlijke milieueffecten kan hebben. De Vlaamse Regering kan nadere regels vaststellen betreffende de beoordeling van de aanwezigheid van aanzienlijke milieueffecten.

§ 3. Voor een plan of programma, dat overeenkomstig artikel 4.2.1, onder het toepassingsgebied van dit hoofdstuk valt, en dat het gebruik bepaalt van een klein gebied op lokaal niveau of een kleine wijziging inhoudt, moet geen plan-MER worden opgemaakt voor zover de initiatiefnemer aan de hand van de criteria die worden omschreven in bijlage I, die bij dit decreet is gevoegd, aantoont dat het plan of programma geen aanzienlijke milieueffecten kan hebben. De Vlaamse Regering kan nadere regels vaststellen betreffende de beoordeling van de aanwezigheid van aanzienlijke milieueffecten.

[...].”

27. Artikel 2, eerste en derde lid, van de alsdan geldende project-MER- richtlijn bepaalt wat volgt:

“1. De lidstaten treffen de nodige maatregelen om te verzekeren dat een vergunning vereist is voor projecten die een aanzienlijk milieu-effect kunnen hebben, onder meer gezien hun aard, omvang of ligging, en een beoordeling van hun effecten moet plaatsvinden alvorens een vergunning wordt verleend. Deze projecten worden omschreven in artikel 4.

[...]

3. Onverminderd de bepalingen van artikel 7, kunnen de lidstaten in uitzonderlijke gevallen voor een welbepaald project gehele of gedeeltelijke vrijstelling verlenen van de bepalingen van deze richtlijn.”

Artikel 3 van deze richtlijn bepaalt dat bij de milieueffectbeoordeling wordt rekening gehouden met de directe en indirecte effecten van een project op mens, dier en plant, op bodem, water, lucht, klimaat en landschap, op materiële goederen en het culturele erfgoed en op de interactie tussen al deze factoren.

Artikel 4, leden 1 tot en met 3, van deze richtlijn bepaalt wat volgt:

“1. Onder voorbehoud van artikel 2, lid 3, worden de in bijlage I genoemde projecten onderworpen aan een beoordeling overeenkomstig de artikelen 5 tot en met 10.

2. Onder voorbehoud van artikel 2, lid 3, bepalen de lidstaten voor de in bijlage II genoemde projecten:

a) door middel van een onderzoek per geval, of

b) aan de hand van door de lidstaten vastgestelde drempelwaarden of criteria,

of het project al dan niet moet worden onderworpen aan een beoordeling overeenkomstig de artikelen 5 tot en met 10.

De lidstaten kunnen besluiten om beide onder a) en b) genoemde procedures toe te passen.

3. Bij het onderzoek per geval of bij de vaststelling van drempelwaarden of criteria bij de toepassing van lid 2 moet met de relevante selectiecriteria van bijlage III rekening worden gehouden.”

De artikelen 5 tot en met 10 van de project-MER-richtlijn bepalen de voorwaarden die voor het verrichten van een milieueffectbeoordeling moeten worden nageleefd, in het bijzonder de informatie die de aanvrager moet verstrekken en de mededeling van deze informatie aan het publiek.

De bijlage II bij deze richtlijn vermeldt onder meer “10. Infrastructuurprojecten a) Industrierreinontwikkeling”.

De bijlage III bij deze richtlijn omschrijft de in artikel 4, lid 3, bedoelde selectiecriteria. Die bijlage bevat drie afzonderlijke punten die respectievelijk de kenmerken van de projecten, de plaats van deze projecten en de kenmerken van het potentiële effect ervan betreffen. Meer specifiek schrijft bijlage III bij deze richtlijn in de eerste plaats voor dat bij de kenmerken van de projecten in het bijzonder de omvang van het project, de cumulatie met andere projecten, het gebruik van natuurlijke hulpbronnen, de productie van afvalstoffen, verontreiniging en hinder alsook het risico van ongevallen, namelijk gelet op de gebruikte stoffen of technologieën, in overweging moeten worden genomen. Bijlage III bepaalt in de tweede plaats dat rekening moet worden gehouden met de mate van kwetsbaarheid van het milieu in de gebieden waarop de projecten van invloed kunnen zijn en dat daarbij in het bijzonder het bestaande grondgebruik, de relatieve rijkdom aan en de kwaliteit en het regeneratievermogen van de natuurlijke hulpbronnen van het gebied waarop het project betrekking heeft, en het opnamevermogen van het natuurlijke milieu in overweging moeten worden genomen. Die bijlage preciseert in de derde plaats dat bij de potentiële aanzienlijke effecten van het project in het bijzonder het bereik van het effect, het grensoverschrijdende karakter van het effect, de orde van grootte en de complexiteit van het effect, de waarschijnlijkheid van het effect en de duur, de frequentie en de omkeerbaarheid van het effect in overweging moeten worden genomen.

28. De voormelde project-MER-richtlijn werd omgezet bij het project-MER-besluit. Het laatstgenoemde besluit vermeldt onder bijlage II, 10. a) “Industrierreinontwikkeling met een oppervlakte van 50 ha of meer”.

29. In de screeningsnota van 5 november 2010 wordt gesteld dat het bestreden plan “geen betrekking [heeft] op een project vermeld in bijlage I of II van het besluit van de Vlaamse regering van 10 december 2004”, wat “betekent

dat het RUP niet van rechtswege plan-MER-plichtig is” zodat “een screeningsprocedure [dient] doorlopen te worden”.

30. Bij arrest van 24 maart 2011 heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat de voormelde Vlaamse regelgeving niet aan de eisen van artikel 4, leden 2 en 3, van de project-MER-richtlijn, gelezen in samenhang met de bijlagen II en III daarbij, voldoet, voor zover deze regelgeving drempelwaarden en selectiecriteria vaststelt die enkel met de omvang van het betrokken project rekening houden (H.v.J. 24 maart 2011, Commissie/België, nr. C-435/09). Bijgevolg dienen de criteria van omvang in de hoger aangehaalde bepaling onder bijlage II, 10. a), bij het project-MER-besluit buiten toepassing te worden gelaten.

Voorts heeft het Hof van Justitie in een arrest van 7 januari 2004 bevestigd dat artikel 2, eerste lid, van de project-MER-richtlijn in samenhang met artikel 1, tweede lid en artikel 4, tweede lid, van die richtlijn, rechtstreekse werking heeft, ook al laten die bepalingen een zekere beoordelingsmarge voor de lidstaat bij de omzetting (H.v.J. 7 januari 2004, Wells, nr. C-201/02).

31. Volgens de screeningsnota heeft het plangebied een totaal te ontwikkelen oppervlakte van 43 ha. De ruimtebalans in de toelichtingsnota bij het plan zoals het voorlag ten tijde van de screening, geeft aan dat daarvan ongeveer 20 ha wordt bestemd tot “lokaal bedrijventerrein” en ongeveer 7 ha tot “landbouw gerelateerd bedrijventerrein”.

Nog daargelaten de vraag of het “landbouw gerelateerd bedrijventerrein” – wat later bij de definitieve vaststelling “para-agrarisch bedrijventerrein” (artikel 2.8) is geworden – al dan niet onder de categorie “industrieterreinontwikkeling” valt, dient alleszins te worden vastgesteld dat het bestreden gemeentelijk RUP grotendeels het kader vormt voor de toekenning van vergunningen voor projecten voor industrieterreinontwikkeling middels de bestemming “lokaal bedrijventerrein”. Dat er geen MER-plicht zou zijn omwille van de beperkte oppervlakte die het industrieterrein volgens de verwerende

partijen uiteindelijk slechts zou innemen, kan niet worden aangenomen nu geen criteria gehanteerd mogen worden die enkel rekening houden met de omvang van het project.

32. Uit het voorgaande volgt dat conform artikel 4.2.3, § 2, 1°, DABM en het project-MER-besluit en, voor het overige, conform de richtlijnbepalingen met rechtstreekse werking, het bestreden gemeentelijk RUP in principe plan-MER-plichtig is.

Het gegeven dat het gewestplan reeds in een zone voor ambachtelijke bedrijven en kleine en middelgrote ondernemingen voorzag, doet op zich geen afbreuk aan de principiële plan-MER-plicht van het gemeentelijk RUP. Overigens dient samen met de verzoekende partijen vastgesteld te worden dat de betreffende zone voor het merendeel nog moet worden ontwikkeld. In de toelichtingsnota wordt in die zin onder meer aangegeven dat het gebrek aan een nadere ordening van het gebied de gestructureerde ontwikkeling van het gebied thans verhindert. Het bestreden gemeentelijk RUP wenst hieraan tegemoet te komen.

Verder bevat noch de screeningsnota, noch de beslissing van de dienst Mer enige aanduidingen betreffende de stelling dat het plan betrekking zou hebben op een klein gebied op lokaal niveau of op een kleine wijziging, zoals de verwerende partijen thans voorhouden. Het komt niet aan de Raad van State toe om zich in de plaats van de dienst Mer daarover uit te spreken. In de gegeven omstandigheden kan ook niet worden ingegaan op het verzoek in de laatste memorie van de eerste verwerende partij om het gedeelte van het gemeentelijk RUP, bestemd tot para-agrarisch bedrijventerrein, af te splitsen van de rest van het plan.

33. Uit wat voorafgaat, volgt dat de dienst Mer niet kon besluiten dat er geen plan-MER diende te worden opgemaakt.

34. Het eerste en het derde onderdeel van het eerste middel zijn in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt :

- het besluit van de gemeenteraad van de gemeente Bocholt van 22 december 2011 houdende definitieve vaststelling van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “KMO – Kanaal”, en
- het besluit van de deputatie van de provincieraad van Limburg van 7 juni 2012 houdende goedkeuring van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “KMO – Kanaal” van de gemeente Bocholt.

2. Dit arrest dient te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het tweede vernietigde besluit.

3. De verwerende partijen worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro, ieder voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftientig november 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Johan Lust